

POSTANOWIENIE

Dnia 11 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z powództwa A. T.
przeciwko Przedsiębiorstwu I. Spółce z o.o. z siedzibą w S.
o zapłatę wynagrodzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 11
października 2023 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w
Krośnie
z dnia 30 września 2022 r., sygn. akt IV Pa 32/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Krośnie, wyrokiem z dnia 30 września 2022 r., oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Sanoku z dnia 26 maja 2022 r., mocą którego zasądzono od I. Sp. z o.o. w S. na rzecz A. T. kwotę 41.600 zł wraz z ustawowymi odsetkami tytułem wynagrodzenia za pracę.

W sprawie ustalono, że między stronami toczył się spór o przywrócenie do pracy i zasądzenie wynagrodzenia za pracę. Powód wygrał proces (IV P 5/20), a na jego rzecz zasądzono wynagrodzenie za okres trzech miesięcy. Tymczasem powód

był pracownikiem szczególnie chronionym i po wyroku podjął pracę u pozwanego po okresie piętnastu miesięcy pozostawania bez pracy.

W ocenie Sądu Okręgowego, taki stan rzeczy nie uzasadnia zarzutu naruszenia powagi rzeczy osądzonej, bo *de facto* chodzi o wynagrodzenie za dwa różne okresy zatrudnienia. Nadto inna jest też podstawa prawna ich przyznania. W końcu w sprawie IV P 5/20 sąd pracy uwzględnił żądanie pracownika i nie rozpoznawał możliwości zasądzenia wynagrodzenia za cały czas pozostawania bez pracy, gdyż powód takiego roszczenia nie zgłosił.

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył skargą kasacyjną w całości pełnomocnik pozwanego. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W uzasadnieniu swego stanowiska skarżący podniósł, że zasadniczym uchybieniem Sądu odwoławczego było orzekanie po raz drugi o tym samym roszczeniu. Sąd Rejonowy w Sanoku, rozpoznając sprawę po raz pierwszy powinien orzec o wynagrodzeniu za cały okres pozostawania bez pracy, skoro wówczas powód już pozostawał pod ochroną z art. 39 k.p. Przed uprawomocnieniem się tego wyroku nie wnoszono o jego uzupełnienie, zatem obecnie nie można było wyrokować co do pozostałej części wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik powoda wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Ujęta w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka występuje wtedy, gdy zasadność podniesionych w niej zarzutów wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał, względnie na

oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2015 r., IV CSK 263/15, LEX nr 1940571). Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter i być dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001 nr 3, poz. 52; z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001 nr 10, poz. 156).

W judykaturze podkreśla się też, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiście naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967).

W przedmiotowej sprawie nie doszło do ziszczenia się przesłanki, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej. Nie ulega wątpliwości, że powód był pracownikiem szczególnie chronionym, a taki zatrudniony uzyskuje prawo do wynagrodzenia za cały czas pozostawania bez pracy. W judykaturze podkreślono, że zasądzenie prawomocnym wyrokiem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy w ograniczonym okresie na rzecz pracownika przywróconego do pracy, któremu z tytułu szczególnej ochrony trwałości stosunku pracy przysługuje pełne wynagrodzenie za cały czas pozostawania bez pracy (art. 47 zdanie drugie k.p.), bez równoczesnego oddalenia powództwa o to wynagrodzenie w pozostałym zakresie nie stanowi powagi rzeczy osądzonej w sprawie o dalsze i nieprzedawnione wynagrodzenie za inny okres pozostawania bez pracy (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 1996 r., I PZP 20/96, OSNAPiUS 1997 nr 11, poz. 188 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2010 r., I PK

213/09, LEX nr 602204). Ten kierunek wykładni aprobuje także bieżące orzecznictwo Sądu Najwyższego, przyjmując, że pracownik nie musi dochodzić wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy łącznie z roszczeniem o przywrócenie do pracy. W przypadku pracownika szczególnie chronionego, któremu przysługuje wynagrodzenie za cały czas pozostawania bez pracy (art. 47 zd. drugie k.p.), dochodzenie wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy w odrębnym procesie może się okazać niekiedy nawet bardziej racjonalne, gdyż dopiero po prawomocnym zakończeniu sporu o przywrócenie do pracy i podjęciu pracy przez pracownika możliwe staje się określenie czasu, za jaki pracownikowi przysługuje wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy. Ponadto w przypadku roszczenia o zasądzenie świadczenia pieniężnego, tak jak w przypadku innych roszczeń podzielnych, możliwe jest dochodzenie w odrębnych procesach jedynie części wymagalnych roszczeń, z pozostawieniem sobie możliwości dochodzenia innej ich części w późniejszym procesie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2021 r., I PSKP 2/21, LEX nr 3160424).

Suma powyższych uwag prowadzi do wniosku, że skarżący nie wypełnił ciążącego na nim obowiązku wskazania ustawowej podstawy przedsądu, w tym także nieważności postępowania branej pod uwagę z urzędu, co prowadzi do orzeczenia na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. oraz art. 98 § 1 w związku z art. 398²¹ k.p.c.

[SOP]

[ms]